

Sygn. akt III Ca 644/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek

Protokolant Beata Michalak

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2018 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko D. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 29 grudnia 2017 r., sygn. akt I C 1541/17

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 644/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. żądał zasądzenia na jego rzecz

od pozwanego D. K. kwoty 5 891,53 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie twierdził, że pozwany nie wywiązał się z łączącej go z jej poprzednikiem prawnym umowy bankowej.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Zabrze sporządził w dniu 1 07 2016r. nakaz zapłaty, w którym polecił pozwanemu zapłacić powódce dochodzone należności oraz koszty procesu.

Pozwany D. K. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu podnosił, iż nie pamięta by zawierał umowę kredytu, dlatego nie potrafi odnieść się do powołanych przez powoda argumentów.

Sąd Rejonowy w Zabrze w wyroku z dnia 29 12 2017r. oddalił powództwo

i orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulację art. 720 § 1 k.c. oraz art. 118 k.c. i stwierdził, że spłata kredytu w ratach nie jest świadczeniem okresowym, ponadto że poprzednik prawny powoda jest podmiotem udzielającym kredytów w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, co uzasadnia zastosowanie trzyletniego terminu przedawnienia. Następnie przywołując regulację art. 120 k.c. oraz art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 29 08 1997r. Prawo bankowe (Dz. U, z 2002r., nr 140, poz. 939 t.j.) uznał, że powód nie wykazał, aby jego poprzednik prawny wypowiedział umowę pozwanemu, a zatem roszczenie najpóźniej było wymagalne w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego tj. 23 07 2012r. Datę tę należało uznać za początek biegu terminu przedawnienia. Zatem roszczenie przedawniło się w dniu 23 07 2015r., natomiast pozew został wniesiony z dniem

23 05 2016r. Ponadto wskazał, iż wystąpienie przez poprzednika prawnego powoda o wszczęcie i przeprowadzenie egzekucji przeciwko dłużnikowi na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przerwał bieg przedawnienia ale tylko w stosunku do poprzednika prawnego, a nie powoda.

O kosztach orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżył **powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty**

w W., który wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 5 891,53zł oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, bądź uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzucił, że przy ferowaniu wyroku naruszono prawo materialne, a to regulacje: art. 123 § 1 k.c. w zw. z art. 118 k.c. poprzez przyjęcie, że złożenie przez (...) Bank S.A. wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowego tytułów egzekucyjnemu

nie przerwało biegu dochodzonego roszczenia, albowiem nie jest to czynność podjęta bezpośrednio w celu zaspokojenia roszczenia, podczas gdy złożenie ww. wniosku było niezbędne do uzyskania tytułu wykonawczego, w oparciu o który poprzedni wierzyciel prowadził postępowanie egzekucyjne w przedmiotowej sprawie.

W uzasadnieniu między innymi podnosił, że złożenie przez poprzednika prawnego wniosku o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu sądowej klauzuli wykonalności przerwało bieg przedawnienia przedmiotowego roszczenia.

Pozwany D. K. domagał się oddalenia apelacji oraz zasądzenia na jego rzecz od powódki zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując, iż mają one źródło w postanowieniach umowy zawartej przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda.

Zawarte w części ustalającej uzasadnienia zaskarżonego wyroku ustalenia faktyczne składające się na podstawie faktyczną orzeczenia nie były w istocie kwestionowane w apelacji, mają podstawę w informacjach zawartych w przywołanych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia źródłach dowodowych, które są logiczne, nawzajem się uzupełniają i potwierdzają i jako takie są w pełni wiarygodne.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Prawidłowa jest także dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego.

Ma ona oparcie w prawidłowo zastosowanych przepisach prawa wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i Sąd odwoławczy ją w całości podziela i przyjmuje za własną (orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. III C 473/34, ZB. Urz. 1935r. nr 12, poz. 496).

W szczególności w jej ramach Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił, że złożenie przez poprzednika prawnego skarżącego (...) Bank (...) S.A. we W. wniosku o nadanie klauzuli wykonalności wystawionemu przez niego bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 23 07 2012r. a następnie wszczęcie przeciwko pozwanemu na podstawie uzyskanego tytułu wykonawczego postępowania egzekucyjnego nie doprowadziło do przerwania biegnącego przeciwko skarżącemu terminu przedawnienia dochodzonych roszczeń.

Skarżący słusznie podnosi, że zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń.

Zasadność takiego stanowiska nie jest kwestionowana w judykaturze (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005/4/58 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, Lex nr 1111012, z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, OSP 2014/6/60, z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, Lex nr 284135, z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, Lex nr 361473 i z dnia 4 października 2012 r., I CSK 90/12, Lex nr 1250551).

Nie budzi również wątpliwości, że skutki przerwy biegu przedawnienia wywołanej przez zbywcę wierzytelności odnoszą się co do zasady także do cesjonariusza, który nabywa wierzytelność w takim kształcie, w jakim przysługiwała ona zbywcy, także pod względem "stanu" jej przedawnienia, w konsekwencji czego, jeżeli bieg terminu przedawnienia uległ przerwaniu, cesjonariusz - wstępując w tę samą sytuację,

w której w chwili zbycia wierzytelności pozostawał cedent - zostaje objęty skutkami tej przerwy.

Innymi słowy, zgodnie z ogólnym założeniem, fakt zbycia wierzytelności pozostaje z zasady bez wpływu na bieg terminów przedawnienia oraz skutki zdarzeń kształtujących ten bieg, które nastąpiły przed dokonaniem cesji.

Natomiast reguły te nie mają zastosowania do przerwy biegu przedawnienia, która została spowodowana dochodzeniem roszczenia na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego.

Zgodnie bowiem z utrwalone już stanowisko orzecznictwa – Sąd odwoławczy je podziela - nabywca wierzytelności bankowej, nie będący bankiem, nie może powoływać się wobec dłużnika na przerwę biegu przedawnienia, spowodowaną dochodzeniem roszczeń na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, w tym także nie może – tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie - powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną: wszczęciem przez bank postępowania o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a następnie wszczęciem przez niego przeciwko dłużnikowi postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego opatrzonego klauzulą wykonalności (między innymi w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14, OSNC 2015/12/145, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. III CZP 29/16, OSNC 2017/5/55 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2016 r., III CZP 60/16, LEX

nr (...); wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30 08 2017r.

I ACa 199/17, LEX nr 2369667).

W przywołanych orzeczeniach wyjaśniono bowiem, że „**Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku,**

że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego, jako czynności wierzyciela - banku, prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela, a nie dotyczą nabywcy, który bankiem nie jest” (z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30 08 2017r. I ACa 199/17, LEX nr 2369667).

Dlatego skoro dochodzona wierzytelność była najpóźniej wymagalna

w chwili wystawienia dnia 25 07 2012r. przez (...) Bank (...) S.A.

we W. bankowego tytułu egzekucyjnego – skarżący tego nie kwestionuje –

a powód nie może skutecznie powoływać się w sporze z pozwanymi na przerwanie biegu przedawnienia spowodowane podjętymi przez jego poprzednika prawnego (bank)

w oparciu o ten tytuł czynnościami egzekucyjnymi, to zgłoszone przez niego w dniu 23 05 2016r. Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie roszczenie było już przedawnione (stosownie do regulacji art. 118 zd. 3 k.c. nastąpiło to z dniem 23 07 2015r.).

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku,

przez co apelacja jest bezzasadna w rozumieniu art. 385 k.p.c. i jako taka z mocy zawartej w im regulacji podlegała ona oddaleniu.

Reasumując zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację powoda jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 98 § 1 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 1 i § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 10 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015 poz. 1800), biorąc pod uwagę, iż powódka uległa w całości w postępowaniu odwoławczym i dlatego powinna zwrócić pozwanemu poniesione przez niego w tym postępowaniu koszty zastępstwa przez fachowego pełnomocnika.

SSO Leszek Dąbek